

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2379/24
10.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светислав Ђ.Јовановић, адвокат из Београда, Јурија Гагарина бр.37/15, против туженог Саобраћајног предузећа “Ласта” а.д., Београд, са седиштем у Београду, Ауто-пут Београд-Ниш бр.4, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог изјављеној против делимичне пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1.бр.25/20 од 02.02.2024.године, у седници већа одржаној 10.9.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ делимична пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1.бр.25/20 од 02.02.2024.године, у ставу првом и другом изреке и **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу Уговора о раду бр.2512 од 28.02.2017.године као незаконито, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као неоснован.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П1.бр.25/20 од 02.02.2024.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење о отказу Уговора о раду бр.2512 од 28.12.2017.године туженог, као незаконито. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке одбачена је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева којим је тражио да се тужени обавезе да га у складу са закљученим уговором о раду распореди на послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом четвртим изреке одређено је да ће о преосталом делу тужбеног захтева као и о трошковима поступка бити одлучено

коначном пресудом.

Против наведене делимичне пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу и то према разлозима жалбе у односу на став први и други изреке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у побијаном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, је оценио да је жалба туженог основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време почев од 2006.године и био распоређен на пословима и радним задацима возача аутобуса – рачунополагача, на основу закључених Уговора о раду бр.417 од 28.02.2006.године и бр.67 од 24.4.2017.године. Унутрашња контрола туженог је дана 26.10.2017.године контролисала аутобус којим је управљао тужилац на линији Смедеревска Паланка – Церовац – Мраморац – Смедеревска Паланка, када су констатовали да постоје пропусти у поступању возача, овде тужиоца, о чему су доставили извештај и обавестили надлежне органе туженог. Тужиоцу је дана 6.11.2017. године достављено Упозорење заведено под деловодним бројем 2009 од 06.11.2017.године, а у том упозорењу су констатовани прилози и то: предлог за покретање поступка за утврђивање одговорности бр.12350 од 02.11.2017.године, фотокопија спорних карата, фотокопија заменских карата и опомене бр.0034502, те фотокопија изјаве путника ББ и ВВ. На наведено упозорење тужилац се писано изјаснио изјашњењем заведеним код туженог под бројем 2245 од 04.12.2017.године, а којим је наведено упозорење од 06.11.2017.године оспорио у целости услед повреде одредби Закона по раду јер му нису достављени докази који указују на то да су се стекли услови за отказ уговора о раду, па му је ускраћено право да буде упознат са свим чињеницама и околностима које му се стављају на терет, затим ради погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је применом силе и претње покушано узимање изјаве од АА који је то одбио, те да уколико су изјаве на исти начин узете од сведока ББ и ВВ, онда се ради о недопуштеном начину контроле. Даље је навео и да постоји погрешна примена материјалног права, јер не постоји повреда радне обавезе, с обзиром да је његово поступање било у складу са прописима, а да је вредност целокупног наведеног прекршаја око 500,00 динара. Оспореним решењем о престанку радног односа бр.2512 од 28.12.2017.године тужиоцу је отказан Уговор о раду од 28.02.2006.године са припадајућим анексима и одређено да му престаје радни однос закључно са даном достављања решења, а из разлога што је учинио повреду радне обавезе и повреду радне дисциплине из члана 179 став 2 тачка 1,

2, 3 и 5 став 3 тачка 8 Закона о раду, члана 92 став 1 тачка 1, 2, 3, 4, 9, 11, 19, 20, 28 и 93 став 1 тачка 6 и 10 Колективног уговора, као и члана 20 став 1 тачка 1, 2, 3, 4, 9, 11, 19, 20, 28 и члана 21 став 1 тачка 6 и 10 Уговора о раду бр.67 од 24.4.2017.године. Према образложењу оспореног решења тужилац је дана 26.10.2017.године на линији Смедеревска Паланка – Церовац – Мраморац – Смедеревска Паланка са поласком у 15.20 часова из Смедеревске Паланке учинио повреду радне дисциплине утврђену Колективним уговором и уговором о раду, која се састоји у томе што као возач аутобуса, продавао карте појединим путницима из блока, а појединим путницима из руке, које су већ биле отцепљене, затим што је имао поред врата путника без купљене карте, а коме у моменту заустављања аутобуса исцепао карту и исту додао, што није спустио две карте кроз контролни лист по цени од 110,00 динара, као и што је у аутобусу имао два путника којима су продате карте на некој од претходних линија, а што је све утврдио контролор ГГ, који се налазио у аутобусу и легитимисао све приликом његовог заустављања, као и контролори који су зауставили аутобус, због чега је претходно и донето упозорење о постојању разлога за раскид уговора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбе члана 179 став 2 тачка 1, 2 и 3 и става 3 тачка 8, у вези са чланом 180 и 185 Закона о раду, нашао да тужиоцу уз упозорење нису достављени и прилози наведени у упозорењу како би се истима упознао и изнео своју одбрану и изјашњење, па је имајући у виду то да докази морају бити достављени запосленом како би се он изјаснио о основаности навода упозорења, закључио да је тужиоцу уговор о раду незаконито отказан и усвојио захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду и захтев тужиоца за враћање на рад и донео одлуку као у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је погрешно применио материјално право, због чега је ожалбена делимична пресуда у ставу првом и другом изреке морала бити преиначена и одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Наиме, одредбом члана 179 став 2 тачка 1, 2, 3 и 5 Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе, ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћење, ако нецелисходно и неодговорно користи средства рада и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, док је одредбом члана 179 став 3 тачка 8 истог закона прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 180 став 1 Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179 став 2 и 3 овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења, а према ставу 2 тог члана у упозорењу из става 1 овог члана послодавац је

дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде наводи да тужиоцу приликом уручења упозорења нису достављени докази који указују на то да су се стекли услови за отказ уговора о раду, при чему му је ускраћено право да буде упознат са свим чињеницама и околностима које му се стављају на терет, иако из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку јасно произилази да је тужилац лично примио упозорење о постојању разлога за отказ Уговора о раду бр.2009 од 06.11.2017.године и то истог дана 06.11.2017.године, са наведеним прилозима, који јасно указују на учињену повреду радне обавезе критичном приликом дана 26.10.2017. године и да је исто потписао и да на лицу места није имао примедби, које је примедбе доставио тек после протеча одређеног временског рока односно у изјашњењу дана 16.11.2017.године, па се не може прихватити закључак првостепеног суда да је тужиоцу ускраћено право на одбрану пре доношења оспореног решења.

Стога, како из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужиоцу било познато на чему се то заснивају разлози за давање отказа који су наведени у упозорењу и поновљени у оспореном решењу о отказу, посебно код околности да он није спорио да радње које су описане као разлози за отказ заиста стоје, нити је навео било кад у току парничног поступка да није учинио повреде радних обавеза које му се стављају на терет, већ је све засновао на томе да се након пријема упозорења изјаснио тако што је тражио од туженог да достави доказе, а при том повреде које су му стављене на терет су такве радње по природи да је очигледно да је тужилац за њих морао да зна да ли их је учинио или не, то се не може прихватити закључак првостепеног суда да тужени није извршио свој обавезу доставе упозорења са прилогом и доказима у вези учињене повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине, јер је тужилац лично дана 06.11.2017.године потписао пријем истог са прилогом.

Имајући у виду да је тужилац био упознат са утврђеним чињеничним стањем и како му је достављено упозорење са детаљним описом утврђеног чињеничног стања приликом извршене контроле, као и што је у прилозима датог упозорења био упознат са доказима на основу којих је чињенично стање утврђено, како се то правилно указује у жалби туженог, послодавац је у свему спровео поступак који претходи давању отказа у складу са чланом 180 Закона о раду. Кривица запосленог огледа се у чињеници да је као вишегодишњи радник туженог био свестан да поступање на начин који је то чинио није дозвољено и да води престанку радног односа, због чињенице да је карте продавао мимо блок карата и да није вршио евидентирање издатих карата у контролном листу, па је према налажењу овог суда тужилац одговоран за учињену повреду радне обавезе и повреду радне дисциплине која му се ставља на терет оспореним решењем, те је ожалбена пресуда преиначена у ставу првом изреке и одбијен захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду.

Како је неоснован захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу, тако је неоснован и акцесорни захтев тужиоца за враћање на рад у смислу одредбе члана 191 став 1 Закона о раду, па је ожалбена пресуда преиначена и у ставу другом изреке.

Код изложених разлога, применом правила из одредбе члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**